

ПЪРВИЯТ ЧЕТВЪРТЪК

3 август 2006, 01:15

Не среща инквизитори в тази част на щата. Тук на езерото Фримонт, в бунгалото под наем на Чарли и Меган, никой не я познава. Дните са спокойни, но нощите... в малкото бунгало нощите са мъчителни. Сънищата не почиват заедно с хората.

Винаги изниква нещо, нали? За Джейни е така – винаги ще се случи нещо и никога нищо не ѝ се разминава. *Никога нищо.*

Колко ѝ липсва например сега колата, която някога някакъв доктор ѝ каза да не кара. Липсва ѝ непокорното никога и изплъзващото се нищо. И когато следващият кошмар започва, Джейни се замисля, този път сериозно.

01:23

Джейни трепери върху разнебитения диван. До нея е Кейб, изтегнат на сгъваем градински стол. Спи.

Сънува я.

Джейни гледа отстрани, както прави понякога, когато сънищата му са хубави. Складира си спомени. За покъсно. Но този...

Играят пейнтбол в открито поле с още десетина души без лица. Прилича на видеоигра. Кейб и Джейни притичват между препятствията и се прицелват, смеят се, залягат, крият се. Кабъл се промъква зад нея и стреля два пъти, две червени топки боя.

Те се забиват в очните ѝ ябълки.

Червената боя се стича по бузите ѝ, очните ѝ кухини зяят празни.

Той прогължава да стреля, като с всеки изстрел ѝ откъсва по един крайник, докато от Джейни остават само торсът и намазаното с боя лице.

Кабъл хлипа, разкъсван от вина, коленичи до нея на земята, вдига я на ръце и я носи, слага я в инвалидна колелка. Бута я до празната част на полето и я изсипва в пожълтялата трева.

Джейни се измъква от съня. Знае, че не трябва напразно да си хаби силите. Но не може да се контролира. Не може да откъсне поглед от кошмара.

Когато отново е в състояние да вижда, тя се взира в тъмнината към тавана на бунгалото, докато Кейб се върти и бълнува. Прокарва ръка през очите си в опит да забрави. В опит да се престори, че това не се случва постоянно през последните два месеца – това плюс всичко останало.

– Моля те, спри – шепне. – Моля те.

4:23

Той отново сънува и тя отново е в съня му.

Стиска с две ръце главата си.

Джейни и Кабъл са в задния двор на къщата му, седят на зелената морава. Ръцете на Джейни свършват до лактите. Очите ѝ са заштити, а иглите висят на конеца, върху бузите ѝ, по които се стичат черни създи.

Кабъл е отчаян. Вади кочан царевича от хартиена пазарска торба и маха свилата. Прикрепя кочана към

единия лакът на Джейни. Изравя два гъвчащи бонбона от торбата. Големи, кафяви, марка „Тигрово око“. Мъчи се да ги напъха в зашитите клепачи на Джейни, бута силно, но бонбоните не влизат. Джейни пада по гръб като парцалена кукла – не може да се задържи без ръце. Кочанът царевица се отделя от лакътя ѝ и се търкулва на тревата. Кейб поклаща бонбоните „Тигрово око“ в шепи.

Изтръпнала, Джейни не може да гледа повече. Но няма да направи опит да го промени. Не и подобен сън. Защото този сън е за нея и за това как Кабъл се справя с нещата. Напълно погрешно би било да го манипулира. Само се надява Кабъл никога да не я помоли за помощ.

Но въпреки всичко тя не желае той да сънува такива сънища. Това е положението. Нито за миг дори. Рита с крак. Докосва го. Наоколо става черно.

– Съжалявам – промърморва той. И пак заспива.

Така е от доста време.

Всичко, което Кабъл не може да изкаже на глас, се явява в сънищата му.

09:20

Познатата тактика слага край на кошмара. Добре дошло, облекчение. Джейни се унася на дивана в полудрямка. Казва си, че трябва да се върне. Да се върне към нормалността. Надява си маската.

Докато реши какво да прави.

С живота си.

С него.

09:33

Чува скърцането на градинския стол и усеща как Кабъл се гущва зад нея на дивана. Тя настръхва. Само

мъничко, само за миг. После поема дълбоко дъх. Той пъха топли пръсти под потника ѝ и ги плъзва по корема ѝ. Джейни се усмихва и се отпуска, все още със затворени очи.

– Ще ни донесеш неприятности – казва. – Знаеш правилата на брат си.

– Аз съм върху одеялото. Ти си отдолу. Няма да имат проблем с това. А и нищо не правя. – Той я гали, целува рамото ѝ. Пъха ръка под ластика на долнището на пижамата ѝ.

– Хей! – Джейни влита пръсти в неговите. – Нищо. – казва по-високо, в случай че Чарли и Меган следят ситуацията. – Нищо не правим. – После прошепва на Кабъл: – Ти ще направиш закуската. Нали?

– Разбира се. Подпалвам огъня с ума си, пържа бекона с най-тъмните си диви мисли. А ти си въобразяваше, че имаш някакви специални дарби. Помисли си пак, госпожичке.

Джейни се смее, но звучи напрегнато.

– Добре ли спа?

– Да. – Драска рамото ѝ с брадичка. – Е, поне доколкото е възможно някой да спи върху мрежа от найлонови корди и железен прът, забит в задника му. – Той гризва ухото ѝ и добавя: – Защо? Да не би да сънувах кошмар? Винаги ме притесняваш, когато ме питаш за това.

– Ш-ш-шт – казва Джейни. – Иди да ми изпържиш малко бекон, моля те.

Той се умълчава за момент, после се изправя. Напъхва се в дънките.

– Добре, щом казваш.

09:58

Правят, каквото се прави през ваканцията. Седят си с Чарли и Меган, пият кафе, приготвят закуска на огън на открито. Почиват си. Продължават да се опознават.

Но Джейни непрекъснато е нашрек.

Следи с поглед всичко наоколо, страх я е да не пропусне да забележи нещо, което задължително трябва да забележи, преди да е станало твърде късно.

Наистина не я бива за ваканции.

Освен това, от някои неща просто не можеш да избягаш.

Въпреки това тя е смела. Отвън изглежда нормална. Но отвътре е опустошена.

Последните месеци бяха тежки за Джейни.

Да се изправи срещу Док, Щастливко и Гадняра, беше много по-трудно, отколкото очакваше. Да преживее отново всички лъжи. Мисията. Насилието. Отвратителните престъпления, които тези учители извършиха. Беше ужасно.

Сега вече всичко е свършило, мълвата е утихнала, но пред Джейни има още трудности. Тя трябва да стъпи на краката си и да застане лице в лице със сляпото си и сакато бъдеще. Да живее с майка алкохоличка. Да се подготвя за колежа, където на всяка крачка може да се натъкне на спящи хора... и да има гадже, чиито мисли и страхове излизат наяве само в сънищата му. Животът като цяло е...

Всичко.

Е.

Наистина.

Страшно.

Трудно.

Джейни и Кейб мият заедно чинии. Кабъл мие, Джейни подсушава. Толкова е мило. Джейни стиска здраво поредната чиния и я бърше. Умът ѝ е зает.

Иска ѝ се да знае дали той ще изрази на глас страховете от сънищата си.

И просто стреля:

– Някога мислил ли си какво би могло да бъде? Сещаш се, ако останем заедно и аз съм сляпа и се тътря наоколо и изпускам и троша чинии, понеже не мога да ги задържа в ръцете си...

Прибира чинията в шкафа.

Кабъл махва с мокри ръце към нея и я пръска с вода. Хили се.

– Разбира се. Смятам се за късметлия. Със сигурност знам, че слепите хора правят страхотен секс. А за да е честно, ще си сложа и аз превръзка на очите.

Побутва я леко с хълбок. Но тя не се размива. Възвръща си спокойствието като грабва един тиган и усърдно го търка с кърпата. Държи го за дръжката и оглежда отражението на лицето си в лъскавото му дъно.

– Стига де – роптае Кейб. Обърсва ръка в късите си панталони и погалва Джейни по бузата. – Само се майтапех.

– Знам. – Въздъхва тя и оставя тигана. Хвърля кърпата на плота. – Добре. Хайде да се позабавляваме.

13:12

Съсредоточава се.

Водата е студена, но следобедното слънце гали лицето и косата ѝ.

Джейни се поклаща на място, приклепнала, с леко сгънати в лактите ръце се опитва да запази равновесие. Спасителната жилетка опира в ушите ѝ. Силно почернелите ѝ ръце приличат на пръчки, стърчащи от широките странични отвори на жилетката. Очилата ѝ са в безопасност на лодката и сега пред погледа ѝ всичко е размито. Сякаш гледа през стена от дъжд.

Поема си дълбоко дъх.

– Давай! – извиква и след секунди стремително се понася напред по повърхността на водата, коленете ѝ посрещат вълните, ръцете ѝ треперят.

Стиска здраво въжетото, кокалчетата ѝ побеляват, усе-

ща дланите и мускулите си схванати от усилията, положени през последните два дни. „Отпусни се назад“ – спомня си и го прави. – „Остави възето да те дърпа.“

Успява да се закрепил донякъде.

Клатушка се, изправя се и пак се клатушка.

Дупето ѝ стърчи, знае го. Но какво би могла да направи. Пък и не я е грижа особено. Остава ѝ само да се хили сляпо, докато струи вода в бял през лицето.

Изправя се.

– Ууу-хууу! – крещи.

Меган внимателно управлява малката грахово-зелена моторна лодка. Следи Джейни в огледалото за задно виждане, както добрите майки следят децата си, челото ѝ е прорязано от две дълбоки бръчки, но тя ѝ кима. Усмивва се.

Кабъл, с лице към Джейни, наблюдава от задната част на лодката, с неговата си усмивка. Зъбите му светят на фона на мургавата кожа, а кестенявата му коса, нашарена със златно от слънцето, буйно се развява на вятъра. Белезите от изгаряне на корема му блестят в сребристо-кафяво.

Но отдалечени на двайсетина метра разстояние, те и двамата изглеждат като петна на Джейни. Кейб крещи нещо много ентузиазизирано, думите му се губят в шума на мотора и пляска на вълните.

Ръцете и краката на Джейни потръпват, докато схванат на вятъра, преди водните пръски пак да ги покрият. Кожата ѝ е премръзнала.

Меган през цялото време се придържа в близост до осеяния с върби бряг. Поемайки към плажа и къмпинга на малкото градче, тя плавно завърта лодката в широк полукръг и я обръща с носа напред. Джейни се напруга на завоя, но усеща само малко подрусване. Когато отново изправят посоката, Джейни облизва устни и решително вдига палци към Меган.

По-бързо.

Меган се съгласява и ускорява в посока към пристанището и малкото лакирано в червеникавокафяв цвят бунгало – едно от шестте, пръснати по брега на комплекса „Рустик Логс“. Подминава го. Изследват нови територии.

„Ама че съм нахална“, мисли си Джейни. Присвива очи и прави смел, но все пак успешен опит да пресече отново килватера, докато двамата в лодката я окуражават.

И едва тогава забелязва, но вече е твърде късно.

Една жена лежи и се пече на воден дюшек, кожата ѝ блести от лосиона и потта. Отдалече Джейни не може да различи добре сцената, но предупредителните знаци са ѝ твърде познати. Стомахът ѝ се преобръща.

Джейни прелита покрай жената и мракът я поглъща. Сънят пулсира за няколко секунди, после се разпада – тя излиза от обсега му. Но това е напълно достатъчно, за да изгуби равновесие. Коленете ѝ поддават, ските се преплитат под нея и тя се преобръща – водата напирва в гърлото и в ноздрите ѝ. Влиза даже в мозъка ѝ, ако се съди по начина, по който я изгаря отвътре. Едната ска я удря по главата и тя отново е под вода. Всичко става светкавично бързо.

Ако паднеш, пусни възето.

Много ясно.

Джейни изплува на повърхността, кашляйки и плюейки, главата ѝ гори. Изненадана, че твърде голямата спасителна жилетка още си е на мястото, макар да се е завъртяла десетина пъти около тялото ѝ. Гади ѝ се, след като погълна половината езеро. На очите ѝ щипе, търка ги с ръце и наднича през мътилката в пълно объркване, нуждае се спешно от очилата си. Ушите ѝ са заглъхна-

ли. На всичкото отгоре усеща по ходилата си гъдел от водораслите по дъното и уф че гадост – тялото ѝ настръхва от отвращение, докато се опитва да игнорира факта, че е заобиколена от големи жълтооранжеви шарани... и техните екскременти.

„Бр-р. Това не ми харесва, ама никак, ехо-о.“

Лодки бръмчат в далечината.

Но нито една сякаш не идва към нея, за да я спаси.

Накрая все пак до слуха ѝ достига приглушено бучене. Моторът изключва и Джейни се провиква:

– Кейб?

Това все още е единственото име, което усеща безопасно на езика си.

13:29

В лодката Кабъл я увива в хавлия. Подава ѝ очилата.

– Сигурна ли си, че си добре?

Очите му играят, мъчи се да не избухне в смях.

– Супер съм – изръмжава Джейни раздражена и с тракащи зъби. Меган оглежда цицината на главата ѝ, после издърпва въжето и го прибира.

Кабъл се покашля леко и свива устни.

– Това си беше добро... наистина добро изпълнение, Ханаган.

– Ти да не би да ми се подиграваш? Сериозно? – Джейни бърше косата си с кърпа. – Аз едва не умрях там. Отгоре на всичко мозъкът ми е задръстен с планктон и лайна на шарани. По-добре внимавай или ще те уцеля с някой сопол.

– Ле-ле! Това е отвратително. – Кейб се смее. – Ама, наистина, трябваше да се видиш. Нали, Меган? Трябваше да те снимаме с фотоапарат.

– Аз съм неутрална, моето момче – отвръща Меган. Въжето е прибрано, тя пали мотора и обръща лодката назад към пристанището.

За втори път днес Джейни не се смее.

Кабъл продължава въпреки шума:

– Добре, преобръщането беше едно на ръка, но влаченето – това си беше напълно извън контрол. Краката ти стърчаха във въздуха. Не си ли спомняш правило номер едно на водните ски?

– Знам го, по дяволите! Когато паднеш, пусни въжетото, знам. Просто прекалено много глупости трябва да помниш там.

Кабъл сумти.

– Много... да, адски много глупости за помнене. – Смее се дълго, бърше очи и се опитва да се контролира. – И все пак „пусни въжетото, което те дави“ не трябва ли да е автоматична реакция? Основна техника за оцеляване?

Тя го гледа гневно.

Той спира да се смее и ѝ хвърля безпомощен поглед.

– Добре де, добре. Съжалявам.

– Майната ти – казва Джейни. Обръща се и сезира през очилата, докато открие в далечината спящата на дюшека жена – тя е вече само малко островче.

Още не разбираш всичко, нали Кейб?

Вероятно никога няма да разбере.

– Я се стегни, Ханаган – промърморва тя неясно. – На почивка си, мамка му. Почиваш си и се забавляваш.

– Та какво казваше, захарче? – той се плъзва до нея на пейката.

– Казвах, че беше доста смешно, а? – Джейни поглежда дяволито Кабъл в очите.

Той улавя с пръст капка вода, стичаща се по брадичката ѝ. Усмихва се. Поднася пръста към устните си и изсмуква капката. После потрива нос във врата ѝ.

– М-м-м. Лайна на шарани.

13:53

Кабъл задрямва на одеялото под сенчестия дъб.

Джейни седи с брадичка, опряна на коленете, и зяпа

пръстите на краката си. Слуша ритъма на меките вълни, миещи брега. След малко се изправя.

– Ще се поразходя – прошепва. Кабъл не помръдва.

Тя нахлузва дълга фланелка върху банския, обува джапанките, взема си мобилния телефон и заобикаля бунгалото, после прекосява малкия паркинг и продължава нагоре по стръмната алея към главния път. От другата страна на шосето се простира поле и през него минава железопътна линия. Релсите блестят под късното следобедно слънце. Джейни върви успоредно на линията и размишлява, доволна че има подобно тихо местенце, където да даде почивка на бдителността си.

Скоро спира. Сяда на релсите и през тънката материя на фланелката усеща горещия метал върху кожата на бедрата си. Отваря телефона и избира втория номер за бързо набиране.

– Джейни, какво става? Всичко наред ли е?

Джейни леко махва с ръка, за да изгони една пчела.

– Здравейте. Да. Просто сериозно премислям. Онова, за което си говорихме... Има много време за мислене, когато си на почивка – казва и се смее нервно.

– И?

– И... вие сте сигурна, че ще приемете решението ми, каквото и да е то?

– Разбира се. Знаеш това. Какво, реши ли вече?

– Не съвсем. Аз... аз още решавам.

– Говори ли с Кейб по въпроса?

Джейни трепва от болка.

– Не. Още не.

– Нищо, не те виня, че имаш нужда да прецениш всички възможности.

Джейни усеща гърлото си свито.

– Благодаря ви, сър.

– Знаеш, че можеш да ми звъниш по всяко време. И да ме информираш за решението си.

– Непременно. – Джейни затваря телефона и остава загледана в него известно време.

Вече всичко е казано.

На връщане вдига от релсата една монета, сплескана от влака, и се чуди дали някой от почиващите не я е хвърлил нарочно там. Дали развълнувано хлапе няма да дойде да си я потърси. Връща я на линията, така че който и да е бил, да си я намери. С бавна крачка тръгва към бунгалото, за да остави телефона. И после излиза пак навън, под дървото.

Съзерцава спящия Кейб. По-късно и тя се унася. Това се случва във всеки удобен момент, когато успее да избегне сънищата на Кабъл или на някое детенце в съседно бунгало.

И тук не може да се скрие. Никъде не може.

За нея няма изход.

17:49

Чува се пронизително изсвирване и влакът профучава по билото на хълма. Всички спящи се събуждат.

– Поредният напрегнат ден край езерото – промърморва Кабъл. – Стомахът ми къркори.

Обръща се с гръб върху одеялото. Джейни не може да устои. Гушва се в топлото му тяло.

– Чувам го – казва. – И помирисвам въглищата от барбекюто.

– Вече наистина трябва да станем.

– Знам.

Остават неподвижни, Джейни е отпуснала глава на гърдите на Кейб, лек бриз се носи от езерото. Стиска силно очи и го прегръща, поема миризмата му, усеща топлината на кожата му с бузата си. Обича го.

И нещо в нея допълнително се речупва.

18:25

Джейни чува отварянето на вратата на бунгалото, изправя се и сяда виновно, докато Меган се приближава към тях.

– Съжалявам, Меган. Трябваше да ти помогнем с вечерята.

– Не – смее се Меган. – Ти се нуждаеше от почивка след всичкото това плуване и даване. Но мобилният телефон звъни в бунгалото. Не знам какво да го правя.

– Благодаря. Ще го проверя.

Кабъл също се изправя.

– Всичко наред ли е? Чарли къде е?

– В града на пазар. Всичко е наред. Спокойно – казва Меган. – Наистина. Имаште тежък ден, нуждаете се от почивка.

Кабъл послушно се отпуска обратно на одеялото, а Джейни се изправя на крака.

– Ей сега се връщам – казва. – Дано само не е Капитана с нова задача, защото ако е тя, напускам.

Кабъл се смее.

– Не би посмяла.

18:29

Гласови съобщения.

От Кари. Пет.

И звучат много зле.

Джейни слуша, невярваща. После пак ги прослушва, зашеметена.

– Здравсти, Джейнърс, по дяволите. Къде си? Звънни ми. *Щрак.*

– Джейни, сериозно. Нещо не е наред с майка ти. Звънни ми. *Щрак.*

– Джейни, наистина е сериозно! Майка ти се препъва из предния двор и те вика. Не ѝ ли каза, че отиваш във Фримонт? Напълно пияна е, Джейни... тя реве и... о, мамка му. На улицата е. *Щрак.*

– Здравсти. Карам майка ти към областната болница. Ако повърне в Етел, ще те убия. Звънни ми. Боже. И? Мамка му! Батерията на телефона ми пада, може би трябва да пробваш да се обадиш в болницата или

нещо такова... не знам какво да ти кажа. Ще опитам да ти звънна пак, когато мога. *Щрак.*

– Мили боже. – Джейни гледа телефона, без да го вижда. После набира Кари.

Включва се гласова поща.

– Кари! Какво е станало? Звънни ми. Чак сега вдигам телефона. Толкова съжалявам. Просто бях задрямала. – Звучи кухо. Почти безгрижно. Направо тъпо, когато го изрича на глас. *Как можеш да си помисля, че мога да оставя майка си сама за цяла седмица?* – Боже. Кари, моля те, звънни ми.

Джейни стои вцепенена, докато всичкият ѝ въздух я напуска, изместен от страх. *Ами ако нещо наистина много се е объркало?*

И от гняв.

Никога няма да имам нормален живот, докато тази жена е жива.

Стисва очи и веднага си връща думите назад.

Не ѝ се вярва, че може да бъде толкова лоша, та да си помисли такова гадно нещо.

Чарли влиза в малката кухня на бунгалото с кафява торба с покупки и се заковава на място, когато вижда изражението на Джейни.

– Добре ли си? – пита.

Джейни премигва несигурно.

– Не, не мисля – казва тихо тя. – Мисля... мисля, че трябва да тръгвам.

Чарли пуска покупките шумно на плота.

– Кейб! – провиква се през комарника на вратата. – Ела, моля те!

Джейни оставя телефона и издърпва куфара от гардероба. Започва да хвърля дрехите си в него. Поглежда раздърпаното си отражение в огледалото и прокарва пръсти през тъмните руси кичури.

– О, боже – казва сама на себе си. – Какво, по дяволите се е случило с майка ми?

И тогава се сеща.

Ами ако майка ѝ наистина умира? Или вече е мъртва?

Едновременно очарователно и ужасяващо. Джейни си представя сцената.

– Какво има? – пита Кабъл, докато влиза в бунгалото. – Какво става?

– Ето – посочва тя. Набира гласовата поща и подава телефона на Кабъл. – Чуй всички съобщения.

Докато Кабъл слуша, Джейни, още замаяна, продължава да събира нещата си.

След като всичките ѝ притежания са натъпкани в куфара, се сеща, че трябва да се преоблече в нещо – не може да кара по целия път до Фийлдридж по бански.

Всъщност, тя изобщо не може да кара.

Един много важен детайл.

– Мамка му – мърмори Джейни. Следи с поглед Кабъл, докато той прослушва съобщенията. Вижда как лицето му се опъва.

– Боже! – казва той. Обръща се към Джейни. Хваща ръката ѝ. – Боже мили, Джейни. Какво да направя?

Джейни просто заравя лице във врата му. Опитва се да не мисли.

Ако може завинаги.

19:03

До къщи са три часа с кола. Кабъл е на волана на БМВ-то, което Капитан Комиски му е дала да кара. По радиото някакъв диджей пуска тъпи лафове и върти „Улица Блийкър“ на Дани Рейес в часа за музикални желания, а Джейни не откъсва поглед от телефона, надявайки се Кари да звънне. Но телефонът не звъни.

Джейни се обажда в болницата. Няма приета на име Доротея Ханаган.

– Възможно да е добре и изобщо да не се е налагало да я приемат – прави догадки Кейб.

– Или пък да е в моргата.

– Щяха да те информират досега.

Джейни мълчи, опитва се да мисли по каква причина нито Кари, нито някой от болницата се обажда, за да каже какво става.

– Да звъннем на Капитана – предлага Кабъл.

– С какво ще помогне?

– Шефът на полицията ли? Ами може да получи информация от когото си поиска.

– Вярно. Но... – Джейни въздиша. – Аз не... майка ми... няма значение. Не. Не искам да звъня на Капитана.

– Защо? Тя ще те успокои.

– Кейб...

– Джейни, сериозно. Трябва да ѝ звънеш – да разбереш какво се случва. Сигурен съм, че би го направила за теб, ако се тревожиш, че има нещо нередно.

– Не, благодаря.

– Искаш ли аз да ѝ позвъня?

– Не. Изобщо не желая тя да знае.

Кабъл въздиша шумно, раздразнен.

– Не те разбирам.

Джейни стиска челюсти. Поглежда през прозореца. Усеща топлината по бузите си, сълзите в очите. Срама. И казва тихо:

– Срам ме е. Сега разбираш ли? Майка ми е една луда алкохоличка. Препъва се из двора и крещи? Боже! Просто няма нужда Капитана да вижда това. Или да знае за тази част от живота ми. Прекалено лично е. Има неща, за които говоря с Капитана, и неща, които са лични. Затова престани!

Кабъл мълчи. Слуша няколко минути дърдоренето на диджея и после включва iPod-а към стереото на колата. В колата се разнася „Усещам дъжда“ на Джош Шикър. Когато песента свършва и започват първите то-

нове от следващата, той се сепва и нервно го изключва. Защото това е началото на „ Не си отивай, майчице!“ .

Вече час, откакто прекосяват Мичиган на изток и слънцето залязва оранжево и ярко зад гърба им. Няма много движение. Джейни обляга глава на прозореча, съзерцава мъглата от зелени дървета и жълти поля, които се нижат пред очите ѝ. Ето там, в падащия мрак сякаш сърна лежи в тревата. А може да е просто онзи изгорял пън, който всеки път я подвежда.

Чуди се колко още пейзажи ще успее да види в живота си. Опитва се да запомни всичко, което се изпречва пред погледа ѝ, за по-късно. Когато ще ѝ останат само тъмнината и сънищата.

Отново пробва да се свърже с болницата. Няма сведения за Доротея Ханаган. Това е добър знак, мисли си Джейни... само дето Кари не се обажда.

– Но къде може да е? – Джейни блъска глава в облегалката.

Кабъл я поглежда с крайчеца на окото.

– Кари? Не каза ли, че телефонът ѝ не работи?

– Каза, че няма батерия. Но има и други телефони все пак...

Кабъл замислено се потупва по брадичката с пръсти.

– Тя всъщност знае ли номера ти, или си на бързо набиране?

– Аа-а. Прав си. Бързо набиране.

– Ами ето затова не се е обадила. Не знае номера наизуст, той е в изключения ѝ телефон и тя не може да го види.

Джейни се усмихва. Изпуска тежка въздишка на облекчение.

– Да... вероятно си прав.

– Опита ли да се обадиш у вас, за да провериш дали майка ти е там?

– Да, и това направих. Никой не отговаря.

– Имаш ли номера на Стю? Или домашния на Кари?

– Пробвах и у тях. Никой не вдига. А този на Стю го нямам. А трябваше. Винаги съм смятала да...

– Ами Мелинда?

– Да, бе. – Джейни сумти. – Само това ми липсва – снобите от Хълма да разнасят тази история. – Обръща се към прозореца. – Съжалявам, че бях толкова раздразнителна преди малко.

Кабъл се усмихва във вечерния здрач.

– Всичко е наред. – Протяга ръка и хваща ръката на Джейни. Сплита пръсти с нейните. – Моя е вината. – Спира. – Знаеш, че никой не може да те съди за нещата, които не си в състояние да контролираш, като това, което майка ти върши например.

– Никой? – Джейни се мръщи. – Да. Но всеки си има мнение за случката с Дърбин.

– Никой, който да е от значение.

Джейни накланя глава.

– Знаеш ли, Кейб, може би пък съседите, целият град Фийлдридж... може би това, което те мислят, всъщност е от значение за мен. Тоест... О, боже! Забрави. Вече ми писна от всичко. Какво ли още има да става?

След кратка пауза Кабъл казва:

– Значи, направо в болницата, така ли?

– Да, предполагам, че това ще е най-правилният вариант. Може просто да си седи и да чака в спешното. Първо там ще пробваме... не мислиш ли?

– Да.

21:57

Джейни и Кабъл са в спешното и умуват какво да предприемат. Няма следа нито от Кари, нито от майката на Джейни – никъде сред множеството болни и ранени. Никой на регистратурата не може да намери името ѝ.

Кабъл барабани с пръсти по устните си и разсъждава на глас.

– Ханаган – това брачното име на майка ти ли е?

Джейни затваря очи и въздиша.

– Не.

Никога не е разказвала кой знае колко за майка си на Кабъл, а и той не е питал. И на Джейни така ѝ харесваше. Досега.

– Ами... – Кабъл пояснява. – Как да го кажа политически коректно. Да видим. Добре, майка ти някога използвала ли е друго име, освен Ханаган?

– Не. Името ѝ е Доротея Ханаган и това е единственото име, което е имала. Аз съм незаконно родена. Ясно?

– Джейни, моля те. На кого му пука за това.

– Е, да, но на мен ми пука. Ти поне знаеш кои са и двамата ти родители.

Кабъл зяпва Джейни.

– Разбира се, и този факт страшно ми помогна.

– О, боже, Кейб. – Джейни прави гримаса. – Съжалявам. Огромна грешка. Под стрес съм, не знам какви ги дрънкам.

Кабъл изглежда сякаш иска да каже нещо, но после се отказва. Оглежда се отново наоколо, но напразно.

– Хайде – подканва той Джейни и я хваща за ръката. – Ето асансьора. Ще обиколим чакалните и ще ги огледаме. Не повече от десет минути и ако не намерим Кари, се връщаме у вас и чакаме. Не знам какво друго бихме могли да направим.

Тръпка полазва гърба на Джейни. Майка ѝ, пияницата, е изчезнала.

22:02

Там, в чакалните на третия етаж.

Интензивно отделение.

С лакти, подпрени на коленете, и лице в шепите, с пръсти, заплетени в дългите тъмни къдрици. Наведена напред. Сякаш е готова всеки момент да скочи на крака и да побегне с всички сили.

– Кари! – извиква Джейни.

Кари се изправя.

– О, боже, видя ли бележката.

– Къде е... Майка ми...?

– В стаята е с него.

– Какво? Кой?

– Не видя ли бележката?

– Каква бележка? Чух само съобщенията, които си ми оставила на гласовата поща.

– Сложих бележка на стъклото на Етел, на паркинга. Реших, че нали ужим си детектив. Би трябвало да се сетиш да потърсиш колата. Както и да е, как ме намери тогава? Няма значение. Майка ти... добре е. Тоест, още е пияна, но мисля, че вече ѝ минава... вече е доста по-добре. Много плаче и е разстроена. Но...

– Кари – казва решително Джейни. – Съсредоточи се. Кажи ми какво не е наред с майка ми и къде да я намеря.

Кари въздиша. Изглежда изморена.

– Майка ти е добре. Просто е пияна.

Джейни поглежда нервно през отворената врата към коридора, докато някаква медицинска сестра минава край тях. Гласът ѝ е тих и настоятелен.

– Добре, добре. Разбрах, че е пияна. Тя винаги е пияна. Само може ли да спрем да крещим за това, моля те? И щом е добре, защо, по дяволите, сме в интензивното?

– О, по дяволите – казва Кари. Поклаща глава. – Откъде да започна?

Кабъл придружава Кари и Джейни до столовете и сяда заедно с тях.

– Кой е този „той“, Кари? Тя с кого е? – пита той внимателно.

Джейни кима, присъединявайки се към въпроса.

Но вече знае кой е.

Има само един възможен „той“. Никой друг на света. Никой друг не би накарал майката на Джейни да се

държи така. Никой друг, когото майката на Джейни да сънува.

Кари, чийто поглед обикновено весело играе, сега, в края на този необичаен ден, вдига уморени очи към Джейни.

– Явно е баща ти, Джейнърс. И е, един вид, доста болен.

Джейни просто стои и гледа Кари.

– Баща ми?

– Не мислят, че ще оцелее.

22:06

Джейни се свлича назад в стола. Изтръпнала. Не знае как трябва да се чувства от тази новина. Няма. Никаква. Представа.

Кабъл вдига ръка, за да прекрати разговора. За момент тримата седят в тишината на чакалнята. Изражението на Джейни е празно. Кари се бори с огромна дъвка, а Кабъл затваря очи и поклаща глава едва забележимо.

– Кари, започни отначало – казва той.

Кари кима. Припомня си.

– Така, значи, този следобед, около три часа, чувам някой да се дере навън. Не обърнах внимание, защото в нашия квартал си е нещо обикновено някой да крещи, нали така? И както си съвам прането на леглото, виждам майката на Джейни през прозореца, което е адски странно, защото тя почти никога не излиза, освен до бензиностанцията или до спирката на автобуса за пиеене, нали? Но днес беше по нощница и се мотаеше из двора...

Джейни се изчервява и захлупва лицето си с шепи.

– О, боже! – казва.

– Крещеше „Джейни, Джейни!“ и после май се препъна и аз изтичах навън да видя какво става. И намирам Доротейя да плаче и да повтаря: „Телефона! Трябва да отида до болницата!“; отново и отново, около сто пъти,

и аз ти звънях и ти оставих съобщения и накрая просто я докарах дотук, защото не знаех какво друго да направя. И тук ѝ трябваше около час, за да се успокои и да успее да обясни на жената на рецепцията, че не тя е болна, а че са ѝ се обадили по телефона и че трябва да види Хенри.

Джейни вдига поглед.

– Хенри?

– Да, Хенри Фейнголд. Така се казва.

– Хенри Фейнголд – повтаря Джейни. Звучи ѝ кухо. Не ѝ говори нищо. Просто не звучи така, както би очаквала да звучи името на баща ѝ. – И как, по дяволите, да разбере дали наистина е той? Доротея – изрича името на майка си, като натъртва всяка сричка – така и не намери за нужно да сподели с мен каквото и да било относно... Хенри.

Кари кима тържествено. Тя е свидетел.

И после.

Джейни премигва, за да спре сълзите, които отново бликват, щом осъзнава истината.

– Трябва да живее тук някъде наблизко, щом са го довели в тази болница. Но явно никога не му е идвало наум да ме потърси.

– Съжалявам, скъпа. – Кари забива поглед в пода.

Джейни се изправя рязко и се обръща към Кабъл и Кари:

– Не мога да повярвам, че така ни се провали ваканцията. И, Кари, толкова съжалявам, че си изгубила тук целия ден и цялата вечер. Ти си много добра приятелка – моля те, иди си у дома, или при Стю, или където искаш.

Обръща се към Кабъл:

– Кейб, ще се справя сама. Ще се приберем с автобуса, след като я изведе оттук. Моля ви. Идете да си почивате.

Насочва се към изхода, с надеждата Кейб и Кари да я последват и да си тръгнат, за да може да понесе сама цялото това унижение. „*Боже, колко е гадно.*“

Кабъл се изправя, после Кари.

– Е – обръща се той към Кари, докато двамата вървят след Джейни към вратата, – какво му е? Знаеш ли?

– Някакво мозъчно нараняване или нещо от този род. Не знам много – чух докторът да казва на Доротей, че се е обадил на 911 и е бил още в съзнание, малко след като са го докарали тук, но сега не може да се събуди. Все пак пуснаха Доротей при него да го види преди половин час. И, Джейнърс – казва Кари, – няма проблем, ясно? И ти би направила същото за моята майка. Нали?

Гърлото на Джейни се свива и тя отново пресушава с бързо мигане сълзите си. Има сили само да кимне. Кари я прегръща, Джейни едва сдържа риданията си.

– Благодаря ти – прошепва тя в ухото на Кари.

Кари се насочва към изхода.

– Обади ми се.

Джейни пак кимва, проследява с поглед Кари до асансьорите. После се обръща към Кабъл.

– Хайде тръгвай – подканва го тя.

– Не.

Кабъл не смята да мръдне от мястото си.

Джейни въздиша тежко. Защото е прекрасно, че той я подкрепя така, но историята е толкова неприятна. А и не е съвсем сигурна как ще се развие.

Просто някои неща човек ги върши по-лесно сам.

Тихо е и светлината е приглушена, когато Джейни и Кабъл бутват двойната врата към коридора с пациентите на интензивното. Джейни усеща слабото придърпване на някакъв сън отнякъде, но го преборва на мига, няма време за губене. Надниква в стаята на виновника, чиято врата е леко открената, и го нарушава наум отчаяна, че никога няма да се отърве от чуждите сънища, дори сега, когато мозъкът ѝ е зает със съвсем други неща.

Отиват при дежурната сестра. Джейни се прокашля.

– Хенри... Фейн....стей...

– Фейнголд – уточнява Кабъл с по-уверен глас.

– От семейството ли сте? – пита сестрата. Поглежда ги подозрително.

– Аз... – започва Джейни. – Да. Той ми е...баща... предполагам.

Сестрата навежда глава.

– Начинът да влезеш в нечия стая е да лъжеш *убедително* – казва тя. – Добър опит.

– Аа... аз не искам да влизам в стаята му. Просто кажете на майка ми, че съм тук, може ли? Тя е в стаята с него. Аз ще бъда в чакалнята. – Джейни се обръща рязко, Кабъл вдига рамене и тръгва след нея. Минават обратно през двойната врата, като оставят сестрата да гледа озадачено след тях, докато те се отдалечават.

Джейни се стоварва в един стол и мърмори под носа си:

– Фейнголд. Харви Фейнголд.

Кейб я стрелва с поглед.

– Хенри.

– Вярно. Боже. Никой не би предположил, че работя за ченгетата.

– Което вероятно е причината да си толкова *убедителна* под прикритие – казва Кабъл с широка усмивка.

Джейни го сръгва автоматично с лакът.

– Да, но вече не. Все пак не забравяй, че говориш с момиче от отдела по наркотици. – Обръща се към него. Хваща го за ръката. Умолява го. – Кейб, наистина, трябва да се прибереш. Да поспиш. Върни се във Фримонт и се наслади на остатъка от седмицата. Аз съм добре. Ще се справя.

Кабъл поглежда Джейни и въздиша.

– Знам, че ще се справиш, Джейни. Ти си истинска мъченица. Наистина е уморително да водим един и същи спор всеки път когато нещо се случва с теб. Просто престани. Няма да си тръгна.

Той се усмихва виновно.

Джейни зяпва от изненада.

– Значи мъченица!

– Ами да. Малко.

– Моля ти се. Не може да си *малко* мъченик. Или си, или не си. Това е нещо уникално.

Кабъл се засмива, в ъгълчетата на очите му се образуват ситни бръчици. Съзерцава я и продължава да се усмихва с онази крива усмивка, която тя си спомня от неловките дни, когато я взеше със скеята.

Но точно сега Джейни не може да му отвърне.

– Хм, относно малкото ни приключение – връща се тя на темата. – То наистина е много унизително за мен, Кейб. Толкова се срамувам от всичко и толкова неща имам да реша, а ти си безумно мил, просто е непоносимо. Чувствам се отвратително, че развалих и твоето прекарване. Затова наистина ще бъда много по-добре, ако ... нали разбираш... – Джейни го поглежда безпомощно.

Кабъл премигва и челото му се сбръчква. Поглежда я с разбиране.

– Аха. Значи наистина искаш да се махна. Като казваш, че ти е неудобно, имаш предвид, че не ти е удобно *аз* да знам за тези неща?

В отговор Джейни забива поглед в земята.

– Е – Кабъл огорчен търси думите. – Съжалявам, Джейнърс. Явно бавно схващам.

Изправя се рязко. Тръгва към вратата. Джейни го придружава до коридора с асансьорите.

– Ще... ще се видим по-късно, предполагам – казва той. – Звънни ми, когато... когато и да е.

– Естествено – отвръща Джейни, докато погледът ѝ минава през голяма табела на стената с надпис „МОЛЯ ИЗКЛУЧЕТЕ МОБИЛНИТЕ СИ ТЕЛЕФОНИ!“ – Ще ти изпратя съобщение по-късно. Това е нещо, с което предпочитам да се справя сама в момента, разбираш ли? Обичам те.

– Да. Добре. И аз те обичам. – Кабъл ѝ обръща гръб и махва вяло с ръка. Поглежда през рамо. – Хей? Нали знаеш, че автобусът не минава между два и пет сутринта?

Джейни се усмихва.

– Да, знам.

– И не влизай в разни сънища, ако обичаш.

– Добре. Ш-шт – предупреждава го Джейни, надявайки се никога да не ги е чул.

Преди Кейб да успее да се сети за нещо друго, Джейни се връща в чакалнята, за да седне и да помисли.

Сама.

01:12

Джейни дреме на стола в чакалнята.

Внезапно усеща, че някой я гледа. Сепва се и сяда прилично, напълно будна.

Майка ѝ. Поне си е облякла дрехи, а не е по нощница, както разправяше Кари.

– Здравсти – казва Джейни. Изправя се. Приближава се към дребната фигурка и спира неуверено. Колебае се. Да я прегърне ли? Така правят по телевизията. Колко идиотско.

От Доротея Ханаган буквално тече пот. Тя трепери. Джейни не иска да я докосва. Цялата сцена е толкова абсурдна, почти нереална.

И после.

Безумие.

– Къде беше? – лицето на майката на Джейни се сгърчва в конвулсия и тя започва да плаче. И да крещи прекалено силно. – Никога не ми казваш къде отиваш, просто изчезваш. Онова странно момиче на съседите трябваше да ме доведе тук – ръцете ѝ треперят, очите ѝ сноват от пода към Джейни и обратно, обвиняващи, гневни. – Значи вече не се интересуваш от майка си? Просто скиториш като отвързана с онова момче, така ли?

Джейни отстъпва назад, шокирана, не само от абсолютния рекорд, който майка ѝ поставя за брой думи, изречени от нея в един ден, но най-вече от тона ѝ.

– О, боже.

– Да не си посмяла да ми отговаряш!

Треперещите ръце на Доротея трескаво отварят старата винилова дамска чанта и ровят из нея – столовете в чакалнята се покриват с купчина смачкани опаковки и хартийки.

Джейни стои и гледа.

Тя също трепери леко.

Чуди се как да постъпи. И защо изобщо трябва да прави нещо. „*Нямам ли си достатъчно проблеми, които да решавам?*“ – казва тя незнайно на кого. Или пък може би на господ. Не знае. Но знае едно. Ще се радва да се измъкне от тази лудница.

Джейни събира разпилените из чакалнята боклуци, набутва ги обратно в дамската чанта и хваща майка си за лакътя.

– Хайде. Вкъщи си имаш достатъчно.

Джейни с усилие изправя майка си на крака.

– Казах хайде. Трябва да хванем автобуса.

– Ами колата ти? – пита Доротея. – Онова момиче я караше.

Джейни премигва и поглежда майка си, докато я влачи към асансьора.

– Да, мамо. Продадох ѝ я преди няколко месеца, не помниш ли?

– Никога нищо не ми казваш...

– Просто... – Джейни кипи от гняв. *Никога нищо не ти казвам? Или може би ти си твърде пияна, за да си спомниш?* Поема дъх и го изпуска бавно. – Хайде, нека да тръгваме. И не ме излагай повече.

– Добре, но и ти не ме излагай.

– Все тая.

Джейни хвърля бърз поглед през рамо надолу по ко-

ридора, където би трябвало да лежи баща ѝ – жив или мъртъв – тя няма представа.

А и не я е грижа особено.

Надява се той да побърза да умре по-скоро, за да не ѝ се налага никога да се занимава с него. Защото всичко, което Джейни знае за родителите е, че носят само неприятности.

02:10

През цялото време в автобуса на път за вкъщи Доротея се държи неспокойно като наркоман. Разстроена, Джейни отбива съня на някакъв скитник, който се вози с тях, и се радва, че разстоянието е кратко.

Когато пристигат у дома, на вратата ги чака куфарът на Джейни.

– Мамка му, Кейб – мърмори Джейни, – защо е нужно винаги да си толкова грижлив?

Майката на Джейни се добира на зигзаг до кухнята, грабва бутилка водка изпод мивката и се оттегля в спалнята си, без да обели и дума. Джейни не се възпротивява. Ще има достатъчно време да разбере какво се е случило с този тип Хенри утре, когато майка ѝ вече ще е добре – прилично пияна и почти разумна.

Джейни пише съобщение на Кабъл.

„Вкъщи съм.“

Кабъл отговаря веднага, въпреки късния час.

„Благодаря, скъпа. Обичам те. Да се видим утре?“

Тя изключва телефона.

– Да, за да поговорим за това – прошепва с въздишка. После оставя телефона на нощното шкафче, намества куфара отстрани до леглото и си ляга.

04:24

Джейни сънува.

Подът на спалнята ѝ е покрит с камъчета, на леглото ѝ има куфар. На всяко камъче е написано нещо, но Джейни може да го разчете само ако ги повдигне.

Вдига едно. „ПОМОГНИ МИ“, пише на него. „КЕИБ“, пише на друго.

„ДОРОТЕЯ“ „ИНВАЛИД“ „ТАЙНА“ „СЛЯПА“

След като ги върне обратно, те стават по-големи, по-тежки. Скоро усеща, че няма да има място на пода, където да слага камъните, но не може да спре да ги вдига и да ги чете. Подът е претъпкан, на Джейни вече ѝ е трудно да диша. Камъните изсмукват въздуха от стаята.

Изведнъж ѝ хрумва да сложи един камък в куфара. Камъкът се смалва до песъчинка.

Джейни бавно, методично вдига всички камъни и ги прибира в куфара. Задачата изглежда безкрайна. Накрая вдига и последния – „ИЗОЛАЦИЯ“. Прибира го при другите. Той се превръща в песъчинка и всички останали песъчинки изчезват.

Джейни стои с поглед, забит в куфара. Вече знае какво трябва да прави.

Затваря го.

Взема го в ръка.

И излиза.